

[Tyrol]

Det ændringsforslag, der er stillet af fremskridtspartiet vedrørende devalueringens problemer, vil vi fra VS' side stemme for. Vi synes, det er rimeligt at give en sådan kompensation for den devaluering, der her er gennemført, og som angriber reallønnen for lønarbejderne. Vi mener selvfølgelig, at der i udvidet omfang burde have været givet en eller anden form for kompensation for disse angreb, og vi mener også, at de angreb ikke burde være foretaget. Det er et angreb på arbejdernes realløn, som man her gennemfører. Her kan vi ikke følge SF i de argumenter, som man har haft fremme om, at det er overenskomststof – kun for så vidt at vi selvfølgelig mener, at der skal stilles lønkrav om kompensation for de byrder, man er blevet påført igennem den devaluering, der er gennemført. Vi vil altså stemme for fremskridtspartiets ændringsforslag.

Partielig skal jeg sige om det ændringsforslag, som retsforbundet har stillet, at det er et forslag, som ligner noget af det, vi har set før fra retsforbundet. Det er et forslag om, at nu skal nogle af de elendigheder, som man finder på at lave herinde i dette hus, bringes til afstemning i kompetente forsamlinger eller ved urafstemninger for at få dem prøvet dér. Der ligger det i det, at de forskellige lovbestemmelser ikke kan træde i kraft, før man har tiltrådt dem gennem en sådan afstemning eller igennem en kompetent forsamling.

Vi finder ikke, at de ting, der kommer her fra folketinget, skal legitimeres igennem den slags aktiviteter, altså at det er folketinget, der skal lægge op til, hvad der skal stemmes om ude omkring på arbejdspladserne, ligesom vi også vender os imod de aktiviteter, der udfoldes af forligsinstitutionen. I klar konsekvens heraf skal vi afvise de ændringsforslag, som retsforbundet her har stillet. Vi ønsker ikke at medvirke til dem.

Jeg skal ellers vende tilbage til dette lovforslag ved tredjebehandlingen og gå lidt mere ind i de dele af forslaget, der er tilbage, efter at man har fået stemt nogle af de værre ting ned.

Poul H. Møller (KrF):

Efter forhenværende finansminister Heinesens orientering i TV om vort lands meget alvorlige økonomiske situation var det ventet, at regeringen herefter ville fremkomme

med nogle virkelig effektive forslag, der kunne sanere Danmarks økonomi og vende skuden bort fra den hidtidige kurs, der åbenbart gennem flere år har ført os stadig nærmere afgrunden eller katastrofen, hvad man nu vil kalde det for.

De midlertidige stoplove gav indtryk af, at regeringen nu omsider virkelig ville gribe ind med de drastiske midler, som nu engang er nødvendige i så alvorlig en situation. Og så kom altså denne pakke, helhedsløsningen, som desværre viste sig kun at være et halvhjertet forsøg på at rette skuden op. Helhedsløsningen var kun halvhjertet og slet ikke tilstrækkelig i sin konsekvens, selv om den dog var et skridt i den rigtige retning.

Men værst af alt dette var, at der i pakken var indeholdt nogle tidsler, der absolut intet havde med det øvrige indhold at gøre, idet disse to fondslove, som var med, ikke havde nogen virkning, hvad angår underskuddet på betalingsbalancen, ikke kunne sætte flere arbejdsledige i gang, snarere tværtimod, og heller ikke bidrog til nedsættelsen af vor enorme gæld til udlandet. Ja men hvad skulle det så være godt for? Jo, det hed sig, at ØD-forslaget skulle være en kompensation for lønmodtagernes forventede nedgang i realindkomsten det næste par år. Det var altså svært at se ideen heri, også for de fleste af lønmodtagerne, der måtte konstatere, at disse fonde var så solidariske, at ingen enkelt i hvert fald havde udsigt til at få anden glæde af dem end altså dette at være en solidarisk del af en helhed.

Det er efterhånden ingen hemmelighed, hvem der stod bag disse to forslag, og hvem det var, der skulle have kompensation for at gå med til den øvrige lovpakke. Jeg synes simpelt hen, at dette har været et forsøg på en kynisk udnyttelse af den alvorlige krise, Danmark er inde i, når man vil benytte sådanne midler som en løftestang til at kunne blive finansfyrste og kunne komme til at dirigere store dele af dansk erhvervsliv.

Desværre følte regeringen en sådan binding til Rosenørns Allé, at den ikke turde fravige et formentlig givet løfte om, at samtlige lovforslag var en helhed, hvori intet kunne udtages.

Dermed var hele oplægget forkludret fra starten. Statsministeren havde set ud fra den modtagelse, de foreløbige lovforslag havde fået, at der i folketinget fandtes ansvarlige